

শিল্পী

সৃষ্টিৰ উন্মাদনাই যেতিয়া প্রতিনিয়ত টোৱাই যায় শুদ্ধ উপকূল, জীৱনৰ প্ৰাত্যহিকতাতো যেতিয়া গৰ্জি উঠে পলসুৱা সন্তানৰা, বঙে-ৰসে জাতিষ্কাৰ হৈ পৰে চৌদিশ, প্ৰত্যেকটি 'সাধাৰণ'ত আৰোপিত হয় 'অসাধাৰণত্ব'ৰ,



সৃষ্টি হয় শিল্পৰ, মহান, অক্ষত, কালান্তৰে চেকা লগাব নোৱাৰা। এই সৃষ্টি-যজ্ঞৰ খনিকৰসকলৰ দেহ-মনত যেন এজাক বলিয়া বতাহে কোবাই যায়হি, নতুনত্ব,

জিতুমণি পাঠক

প্ৰাত্যহিকতাৰ মাজত বৈচিত্ৰ্যৰ সন্ধানত লৰবি ফুৰে অশান্ত চকুবোৰ। আনৰ দ্বাৰা বৰ্জিত, এবেহা বস্তুবোৰো তেওঁলোকৰ বাবে হৈ পৰে কাঞ্চন সদৃশ, স্তূপীকৃত সন্তানৰাৰ আকৰ। দ্ৰবীভূত সামিধ্যত একাকাৰ হৈ যায় শিল্প আৰু শিল্পী; নিৰ্দ্ধাৰণ কৰা কঠিন হৈ পৰে

জীৱনৰ প্ৰাত্যহিকতাক যি পৰিণত কৰে শিল্পলৈ

কোন প্ৰকৃততে মহান, শিল্পী নে তেওঁৰ দ্বাৰা সৃষ্ট শিল্পকৰ্ম।

শিল্পী এক উৎসৰ্গিত সন্তানৰ নাম, সৃষ্টিৰ নিচাত মাতাল হৈ যি ভৰি দিয়ে দুৰ্গম গিবিকন্দৰত, ক্ষুদ্ৰ শক্তিয়ে যি সুপোন বচাে দুৰ্জয় সাগৰৰ অশান্ত টোক বশ কৰাৰ, কাংক্ষিত লক্ষ্যলৈ যি পাৰি দিয়ে নিভীক খোজ বনাধিৰ উদ্দামতাৰ মাজেৰে। কোনো লাগী নহয়, কোনো এলাগী নহয়। জীৱনৰ এৰেহাও তেওঁলোকৰ পৰম প্ৰাপ্তি। তেওঁলোকৰ হাতৰ যাদুকৰী পৰশত প্ৰাণ স্পন্দিত হয় মুক পাথৰৰ, আঙুলিৰ নিৰ্দেশত শুদ্ধ হৈ ৰৈ দিয়ে জোন-বেলি-তৰা। তেওঁলোকৰ সৃষ্টিৰ উন্মাদনাত তন্ময় হৈ পৰে নীলা সাগৰ, মুগ্ধ হৈ পৰে নীলা আকাশ। অকৃপণে ঢালি দিয়ে সকলোবোৰ ৰং শিল্পীৰ তুলিকাত, কেনভাছত। বৰষাৰ 'জিৰি-জিৰি' শব্দ অনুৰণিত হয় সংগীতৰ সপ্তসুৰৰ মাজত। খোল-মুদংগত প্ৰাণ পায় ধুমুহা-গাজনিৰ লহৰ। নৃত্যৰ লয়লাস ছন্দে মুমূৰ্শু প্ৰাণতো জগাই তোলে প্ৰাণচাঞ্চল্য। কাৰোবাৰ কলমৰ আগেৰে নিগৰি ওলোৱা চিয়ঁহীকণে বন্দী কৰি থয় কলীয়া-সোণালী সময় যুগ-যুগান্তৰলৈ।

মানুহ আৰু মানুহৰ এই পৃথিৱী শিল্পীৰ প্ৰেৰণাৰ উৎস। শিল্পীৰ বাবে এয়া এখন উৰ্বৰ ভূমি, শ্যামলিমা সন্তানৰাৰ উৎস। সৃষ্টিৰ খনিকৰ সকলে নিজস্ব হাথিয়াৰ হাতত তুলি কৰ্মণ কৰে এই সন্তানৰাৰ ভূমি, সেউজ রোলোৱাৰ স্বপ্ন লৈ, বীজ সিঁচে নিজস্ব চিন্তাৰ। প্ৰাত্যহিক জীৱনৰ অনুপম বৈচিত্ৰ্যবোৰে প্ৰাণ পাই উঠে, মানুহ-প্ৰকৃতিৰ জীপাল সামিধ্যত বিমূৰ্তবোৰেও অবোধতাৰ কুঁৱলী আঁতৰাই হৈ উঠে মূৰ্তমান, ভাস্বৰ। শিল্পীয়ে তাকেই আঁকে, গায়, লিখে, নৃত্যৰ ছন্দত সামৰি থয়।

জীৱনৰ প্ৰাত্যহিকতা শিল্পীৰ বাবে অমল প্ৰেৰণাৰ উৎস। সেই প্ৰাত্যহিকতাৰ মাজতে সন্ধান কৰে বৈচিত্ৰ্যৰ,

সমন্বয় ঘটায় তাত প্ৰতিভা আৰু বীক্ষণৰ আৰু এই সুখম সমন্বয়ৰ ফলত সৃষ্টি হয় এক কালজয়ী শিল্পকৰ্মৰ। অথচ একেই প্ৰাত্যহিকতাত আতংকিত হৈ পৰে সাধাৰণ মানুহ, দুৰ্বিষহ হৈ পৰে তেওঁলোকৰ জীৱন। যজ্ঞগাময়

নৰকত জীৱনৰ গান গোৱা ফ্লেকাৰৰ সেই কুলি চৰাইটো যেন আন কোনো নহয়, এগৰাকী শিল্পীৰ প্ৰতীকীহে, যি নৰকৰ কদৰ্যতাৰ মাজত গায় বসন্তৰ গান, পোৰা মঙহৰ গোক্ৰৰ মাজত সুবাস ল'বলৈ শিকায় সুগন্ধি ফুলৰ।

একযোমিতাৰ পৰা মোক্ষ লাভৰ বাবে স্থূল চিন্তাবে নিজকে পতিত কৰে ঈৰ্ষা-দ্বেষ, বিশ্বাসহীনতাৰ অন্ধকাৰ গহুৰলৈ। শিল্পী সত্য-শিৱ-সুন্দৰৰ সাধক। ইয়াতেই নিহিত হৈ আছে শাশ্বত সত্য, মানৱতাৰ বীজমন্ত্ৰ। প্ৰেমহীনতা, বিশ্বাসহীনতাত দন্ধ পৃথিৱীত শিল্পী মানৱতাৰ পৰম উৎকৰ্ষ সাধনৰ হেতু ধ্যানৰত এক যেন মহান তপস্বী।

জেইমছ এলৱয় ফ্লেকাৰে 'চৰাইটিৰ গান শুনি' বুলি লিখা কবিতাটি শতাব্দীজোৰা সময়ৰ আন্তৰ্বেও অকণো ম্লান কৰিব পৰা নাই, আজিও সি সজীৱ হৈ আছে প্ৰতিজন হৃদয়ৱানৰ মনত। কবিতাটি এনে ধৰণৰ : এদিন এটা কুলি চৰায়ে কাঁ হেৰুৱাই নৰকত সোমালগৈ। নৰকৰ জুয়ে পোৰা গছৰ ডালত বহি সি গান গাবলৈ ধৰিলে। তাৰ গান শুনি নৰকত বাস কৰা প্ৰেতাশ্বাবোৰৰ মনত পৰি গ'ল গছ আৰু বতাহ আৰু সোণোৱালী দিনৰ কথা। নৰকত কুলি চৰাইটিৰ গান শুনাৰ পিছতহে প্ৰেতাশ্বাবোৰে জানিলে যে সিহঁত ইতিমধ্যে মৰিছিল। গান শুনি শুনি সিহঁতৰ মনুষ্যত্ব সাৰ পাই উঠিল। এজনে হাত দুখন মেলি আন এজনক ভাই বুলি বুকুৰ মাজলৈ টানি ল'লে। নৰকত জীৱনৰ গান গোৱা ফ্লেকাৰৰ সেই কুলি চৰাইটো যেন আন কোনো নহয়, এগৰাকী শিল্পীৰ প্ৰতীকীহে, যি নৰকৰ কদৰ্যতাৰ মাজত গায় বসন্তৰ গান, পোৰা মঙহৰ গোক্ৰৰ মাজত সুবাস ল'বলৈ শিকায় সুগন্ধি ফুলৰ। সেই মহান তপস্বীৰ উদাৰতাত আমিও অস্থিৰ জুয়ে পোৰা পৃথিৱীত ৰক্তকলৈ হ'লেও উশাহত টানি লওঁ জীৱনৰ সুবাস।